Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravništvo: Kolodvorske ulice štev. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — **Inserati:** Šeststopna petit-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanji daje se popust. — **Velja za Ljubljano** v upravništvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. **Po pošti velja** za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 182. V Ljubljani v sredo, 12. avgusta 1885. Tečaj II.

Skjernjevice-Gostin-Kromeriž.

V slednjih dnevih minolega tedna vršil se je na avstrijskih tleh, v prijaznem Gostinu, uže leta in leta običajni sestanek našega presvitlega cesarja z njegovim presvitlim prijateljem in zaveznikom, nemškim cesarjem Viljemom. Letošnjemu sestanku pa je dalo to še poseben značaj, da je z našim preljubljenim vladarjem tudi njegova presvitla soproga obiskala starosto evropskih vladarjev. Ta obisk izviral je iz prijateljstva; ni se oziralo na stroga določila dvorne etikete. Zgodilo se je to iz nežnega ozira do devetinosemdesetletnega starčeka, stalnega gosta avstrijske kopeli. Izrazil se je sicer nemški vladar, da bi rad obiskal sam našega vladarja, a naš presvitli cesar ni mu hotel napraviti truda, sam ga je rajši šel obiskat v družbi svoje visoke soproge; in od zdaj na dalje tudi naš ljubljeni vladar in presvitla cesarica ne bosta v Išlu, da bi le tako prihranila sivolasemu vladarju težavno potovanje protiobiska. V vsem tem se kaže globoko spoštovanje do starega vladarja, katero mora tudi hladnokrvnega opazovalca ganiti globoko v srce.

Dasi je gotovo, da se je ta sestanek vršil bolj kot izraz osebnega prijateljstva, vender vzbudil je pozornost narodov obeh držav. Dasi se niso pri tem shodu razmotrivali važni politični problemi, se ne razvozljala daleč sezajoča politična vprašanja, gotovo je vender, da se je med obema državama še trdnejše pritegnila vez prijateljstva in soglasnega postopanja pri odločevanji evropskih vprašanj. Naj se o prvotnih nagibih, o smotrih in o trpežnosti zveze med raznimi državami misli, kakor hoče, gotovo je, da odkar obstoji nemško-avstrijska zveza, je evropski mir zagotovljen in dokler bode obstala, ni se bati resnih, Evropo pretresujočih prevratov. Te dve srednje-evropski vlasti vladali sta situvacijo in večkrat ste ubranili Evropo pred pogubonosnimi vojnimi prekucijami. Se vé da se dandanes ne more misliti, da bi se vojaštvo zanemarilo, da bi se vojni izdatki zmanjšali, a gotovo bode vsakdo rajši imel male stroške, nego da mu divja čez glavo in imenje razjarjenih vojnih čet orožje. In da uživamo mir, zahvaliti se nam je gotovo v prvi vrsti avstrijsko-nemški zvezi. Ker pa se ta zveza opira tudi na osebno prijateljstvo obeh vladarjev, zrli so narodi obeh držav z radostjo in navdušenjem na slovesni in prijazni sestanek v Gostinu in z odkritosrčno željo spremljali vladarja, da bi ja Bog še dolgo ohranil ter z njima blagonosni mir.

Z isto paznostjo in zanimanjem, z isto odkrito radostjo pa se zre tudi na sestanek, kateri se bode vršil koncem tega meseca med našim presvitlim vladarjem in ruskim carom.

Previdnost pred nihilističkimi rovanji zahteva, da se natanko ni še določila ura temu sestanku, gotovo pa je, da se bode sestanek izvršil v Kromeriži. Prijazno družinsko in slovesno obhajal se bode ta sestanek. Car in carevna prišla bosta k naši cesarski dvojici, tudi naš cesarjevič bode navzočen in celó oba ministra za vnanje poslove, tudi avstrijski in ogerski ministerski predsednik ne bosta manjkala. Ni dvojbe, da se bode vlansko leto v Skjernjevicah sklenjena zveza pritrdila na slovesen način.

Po teh dveh sestankih ukrepila se bode zveza trocarska — katera pomeni za Evropo mir. Ideje, katere so združile v politično zvezo tri najmogočnejše evropske vojaške moči, so konservativne. Prvi njih namen je varovati v Evropi zdanji položaj. One dobivajo njih največjo moč iz spoštovanja pred evropskimi pogodbami in onim pravnim redom, katerega si je Evropa dala sama. One postavljajo sebičnemu postopanju posameznika meje, katere so potrebne v vkupnem interesu vseh držav. One branijo Evropo pred podjetji, katera bi hotela posezati v pravice katere koli druge države, katera bi hotela sejati seme nezadovoljstva in razpora, katera bi nameravala prijazne razmere med kabineti motiti ter konečno tako spravljati mir v nevarnost. Ta načela bila so glavna določila uže pri dvocarski zvezi. Pristopu Italije pridružila se je kmalu Rusija.

Nagibi te zveze in razlogi pa so večinoma moralni, gibljejo se na podstavi mišljenj. Tem razmeram med Avstrijo, Nemčijo in Rusijo pa ni temelj nobena pogodba. Vender so vse tri države držale se izza sestanka v Skjernjevicah istih načel, in ta načela se niso spremenila pri sestanku v Gostinu, ostala bodo tudi ista po sestanku v Kromeriži. Da so tudi narodi istih mnenj, kakor vladarji, da tudi narodi želijo mir, razvida se pač najbolj iz navdušenja, katero se kaže povsodi ob sestanki vladarjev. V Avstriji, Nemčiji in Rusiji pozdravljajo se radostno ti letos se vršeči sestanki. Sestanek v Gostinu med avstrijskim in nemškim vladarjem ter oni v Kromeriži med avstrijskim in ruskim — če se ne snideta tudi še ruski in nemški, kakor pravijo najnovejša poročila — utrdil bode evropski mir in narodi blagoslavljali bodo dan teh sestankov.

Mi torej radostno, navdušeno pozdravljamo, kakor cesarja Viljema, tako tudi cara Aleksandra

Listek.

Prokleta!

(Roman. Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

„Pierre," zahrôpe posestnik. „Jaz nemam nobenega otroka več!" Po tem se obrne k njej: „Nesrečnica! Dobro si storila zavrgši moje usmiljenje! Proč s taboj! Nemam več usmiljenja . . . Zapuščam te, zatajujem, spodivam! Proč s taboj, proč s taboj! In vzemi na svojo pot moje prokletstvo, jaz te proklinjam! . . ."

In žugajočim obrazom pokaže ji vrata.

„Pa to je nemogoče," zavpije stari služabnik obupno. „Ti ne smeš poditi svojega otroka od hiše, jaz se temu vstavljam!"

„Molči!" nadaljuje posestnik. „Nečem je več videti. Naj ide proč, jaz sem jo proklel . . . Naj zakriva svojo sramoto, kjer hoče!"

Lucila stopa trdnimi koraki proti durim.

Rouvenat jo hoče vstavljati.

„Ne, ne" dé ona, „ne ostanem niti minute več v tej hiši." — „Nesrečni otrok", zavpije stari sluga jokajoč, „kam li hočete iti?" — „Ne vem." — „O ne, ne odhajajte . . . Jacques, za božjo voljo, ne pusti je iz hiše!"

Mellier se ne gane ter molči.

„Dobri mi Pierre", nadaljuje mlada deklica, „ne tvegajte se, da bi me tukaj pridržali; vse zastonj, jaz hočem iti proč. Saj sem izbacnjena, prokleta! . . . Ne zabite ná-me, Pierre, spominjajte se časih nesrečne Lucile!"

To rekši plane iz izbe ter hiti nizdolu po stopnicah.

Rouvenat hoče leteti za njo.

„Stoj!" veli mu gospodar ostro.

Stari sluga nagne glavo.

Mlada deklica zapusti hišo skozi male duri, prekorači vrt, krene na pot med dvema grmovjema ter dospè tako kmalu iz pristavnega okrožja.

Pierre je ostal pri posestniku, kateremu je ponavljal: „Pokliči jo nazaj, pojdi za njo!" — Pa besede, katere se je nadejal, ni spregovoril posestnik.

„Jacques, ti si bolan, ti trpiš", dé Rouvenat.

„Bolan, ne. Pa ne vém, kaj čutim: glava mi žari, udi so mi kakor razbiti, in potem, tu v mojih prsih je nekaj, kar me trga, kar me žgé. Moj pogled se moti in jaz vidim . . . kri! . . ." — „Je-li to vèst, ki se mu oglaša?" zamrmrá Pierre Rouvenat sam zá-se.

Bil je le trenotek slabosti, katero pa posestnik takoj užuga. Povrne se v svojo sobo, kamor mu sledi Pierre.

Vsede se k svoji pisalni mizi ter odprè predal, iz katerega vzame dva samokresa, katera položi pred sé.

„Kaj-li hočeš s tem narediti", povpraša ga Rouvenat preplašen.

Mellier se divje zasmeje. „Pričakujem žandarje. Misliš-li, da se dam odpeljati, kakor razbojnik, kakor nizek morilec? Saj sem ti rekel: sodišče, to sem si sam! Naj le pride policija, pričakujem jo, ali živega me ne dobé v roke!"

Pierre zakriči zamolklo. „Pa saj ne vedó nič!" zavpije. „Živa duša te ne zatoži, ker niti suma nema nihče ná-te."

Posestnik se strašno zasmeje. „Malopridnica, katero sem zapodil, ona me zatoži." — „Jacques", dé Rouvenat tresoč se. „Kar si sedaj rekel, to je grozno!"

Mellier stisne ramo. „Prav bi storila!" reče votlim glasom. „Ubil sem ji ljubimca in ona se bo

na avstrijskih tleh. Prijazno sporazumljenje treh najmočnejših vladarjev Evrope je dragoceno poroštvo miru, ob jednem pa tudi ojačenje konservativne ideje in državne celokupnosti ter državne moči, pred katero se morajo razpršiti tudi pene fakcijoznih oponentov. —*p.*

Od srbske meje.

P. C. — Pazljivi opazovalec dogodkov, kateri se nekaj časa sim vršijo v Bolgariji in deloma tudi v Macedoniji in Stari Srbiji, našel bode pač lahko v njih nekako soglasje, mordá celó jedno in isto temeljno misel. Črnogorci, katere je tudi v prejšnjih časih večkrat potreba silila, iskati si drugod, daleč od domovine zaslužka, izseljevali so se v take kraje, kjer so vedeli, da ga bodo dobili. Zdaj pa so se pričeli obračati Črnogorci drugam.

Sinovi Črnih Gorá podajejo se še vedno v Bolgarijo in Macedonijo, a ne hodijo v notranje dežele, marveč ostajejo na okrožji teh dežela, ter se tam nastanujejo. Kakor znano, imajo izseljeni Črnogorci svoje obrte in svoja tržišča v Varni, Ruščuku, Vidnu, Lom Palanki, Sredci in Šumli. Možje iz Črne Gore pa, kateri si hočejo z delom služiti kruh, naseljujejo se na mejah, nasproti Srbiji, kjer si morajo še le takorekoč iskati virov za dohodke. Tudi oni Črnogorci, kateri se nameravajo naseliti v Macedoniji, ravnajo se po isti metodi: ogibljejo se središč, kjer se ponuja dosta prislužka, naseljuje se le po kraji, kjer je malo prometa. Če se pomisli, da se je od srbskih izseljencev notri do srbskih meja širilo neko gibanje, se pač konečna namera ne sprevidi preveč težko. Dobili so se baje tudi pri agentih, katere so razposlali ti izseljenci na srbsko ozemlje, pisma, koja kažejo konečni namen, namreč, napraviti nered na balkanskem poluotoku.

S tega stališča soditi tudi treba dogodjaje v Spenici. Kristijansko prebivalstvo onih okrajev, v katerih igrajo pred kratkim naseljeni elementi prvo ulogo, spravijo se v akcijo, da se najprej pritožujejo proti turškim oblastnijam. Ni torej dvojbe, da tu prebivalstvo vseh pasem in veroizpovedanj nima posebnega vzroka biti preveč zadovoljno. Podkupljena uprava na jedni strani in izgredi Arnavtov na drugi provzročili so v Stari Srbiji odnošaje, katere pač treba kmalu odpraviti. Toda ti nedostotki so zastareli in tudi dandanes niso bolj žuleči nego so bili prej. Množica pa je uže taka, da namestu bi se poganjala za boljšo upravo, se rajša udá neredom. Agitatorji niso domači elementi, ravno tako tudi ta agitacija nikakor ne more biti koristna domačinom. Če bode narod prišel do spoznanja, da ga hote ti vznemirjači le zapeljati, da bi potem sami v kalni vodi lovili, tedaj bode našel tudi sredstva, da se jih znebi.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Minister za vnanje poslove grof **Kálnoky** odpotoval je včeraj v Varzin obiskat nemškega državnega kancelarja kneza Bismarcka. Nekateri listi hoté vedeti, da je glavni povod temu obisku: razgovor o carinsko-politični pogodbi med Nemčijo in Avstro-Ogersko.

Hrvatski sabor skliče se, kakor pravijo najnovejša poročila, sredi meseca septembra ter nadaljuje potem redno delovanje.

Kakor znano, storil je **ogerski** minister za uk in bogočastje potrebne korake gledé kongrue, ozir, v interesu zboljšanja plače nižjemu duhovenstvu, in te ministrove naredbe so škofje radostno pozdravili. Zdaj se poroča, da je minister svoj predlog, v katerem se pojasnjuje, kako naj bi se zboljšala plača, uže izdelal; ta elaborat predložil se bode v jeseni škofovski konferenci, da se o njem posvetuje.

Tuje dežele.

Srbski kralj Milan pride baje na potovanji v Gleichenberg dné 27. t. m. na Dunaj, kjer namerava ostati več dnij.

Francoski ministerski svèt določil je, kakor znano, dan 4. oktobra za splošne volitve, za ožje pa dan 18. oktobra. Radikalna stranka prizadevala si je na vse kriplje, da bi volilno dobo skrajšala, zahtevala je, naj se določi 30. avgust ali pa 27. september za volitve. Vlada se vender ni hotela udati tem zahtevam, ter tako pokazala, da se hoče med volitvami vesti nepristransko.

Nemčija poslala je nekaj svojih ladij pred **Zanzibar**, in tako je dobilo vzhodno-afriško vprašanje novo podobo. Ta nemška demonstracija ima namen, prisiliti sultana v Zanzibaru, Saida Bargaša, da bolj pravično postopa z nemškimi naseljenci. „Br. T.“ méni, da Nemčija v tem vprašanji nima obravnavati z Bargašem, marveč z angleškim kabinetom, kajti ta je, kateri drži Bargaša po konci; ko hitro odtegne ta svojo roko, razpade tudi Bargaševa moč. Gotovo je, da se bode Sultan pač udal nemškim zahtevam, da ne bode pričakoval, naj pride do sile.

O razmerah v **Heratu** pravijo najnovejša poročila, da vlada nakupava obilo žita, katero spravlja v založišča. 2000 mož ima vedno posel pri napravljanji utrdb. Prebivalci so se za trdno odločili, da hoté pred slučajnim napadom braniti mesto do skrajne meje. — Angleška mejna komisija je od Herata oddaljena 9 milj na zapad.

Strune ruskih listov so se gledé rešitve **afganskega** vprašanja zopet bolj napele. „Nov. Vr.“ izraža v trpkih besedah svoje začudenje o slednjih pretečih depešah v „Standardu“, češ, zdaj se govori tako grozilno, pred kratkim pa je ravno novo ministerstvo angleško zagotavljajo, da hočeta Angleška in Ruska v bodočnosti mirno hoditi jedna poleg druge. Če se bode kaj tacega še ponavljalo, prevrnilo se bode javno mnenje in nastal bode v istem trenotku boj, méni „Nov. Vr.“, ko ga nasprotnik najmanj pričakuje. — „Mosk. Věd.“ priobčujejo daljši članek, v katerem razvijajo tako rekoč program gledé afganskega vprašanja. One označujejo kategorično ruske interese, od katerih ne more Rusija niti za ped odstopiti. Rusije važni interes v srednji Aziji je „zadostna“ meja.

Razne vesti.

— (V mrtvašnici se zbudil.) Jednajstletni sinko barvarja Henrika Wallnerja bil je pri svoji teti v Penzingu. Stariši so ga tjâ poslali, ker so se tisti čas iz Rudolfsheima premikali v St. Pölten. Necega dné pade deček z drevesa, na kojega je bil splezal, in da-si je bil zunaj nepoškodovan, prenesli so ga vender nezavestnega v bolnišnico. Tu so ga pač zdramili iz omotice, ali čez nekoliko časa postala je njegova bolezen hujša, in necega dné konstatovali so zdravniki, da je deček mrtev. Prenesli so ga v mrtvašnico in ob jednem brzojavili njegovim starišem o dogodku. Stariši dospeli so drugo jutro v Penzing in globokoužaljeni šli so kropit svojega otroka. Stopivše v mrtvašnico navdá strah in groza, kajti njih sinček ni ležal na odru, kamor so ga bili položili, ampak ležal je v jednem kotu mrtvašnice ves sključen. Približavši se mu, prepričajo se, da deček ni mrtev, ampak da le trdno spi. Ko ga večkrat za vrstjo stresejo, prebudi se in pové, da se je ponoči prebudil. Mislil je, da je v kaki kleti, zato začel je klicati na pomoč, a ko se nihče oglasil ni, vstal je, vrgel mokri mrtvaški prt, v kojega je bil zavit, od sebe, ter je iskal, kako bi ven prišel, dokler ga ni premagala trudnost in se je v kotu na tla zgrudil ter zaspal. Dečka so potem stariši vsi veseli vzeli domov in upajo, da bode po polnem okreval. Sreča je bila zanj, da se ni zavedel, kje da je, kajti nedvojbeno bil bi strahú strepetal, ako bi bil vedel, da leži sredi pokopališča.

— (Poskus umora v sodnijski sobi.) V Kessthelyju na Ogerskem stal je pred nedolgim nek J. Valkonyi pred sodnikom. Ko ga je ta izpraševal, potegne zaslišani najedenkrat dvoceven samokres iz žepa ter nameri proti sodniku. Na srečo se samokres ni sprožil. Hudodelca prijeli so potem in ta je takoj obstal, da je bil namenil jedno kroglo sodniku, drugo pa sebi.

— (Sneg po leti.) Na Ogerskem, kjer je vender navadno zeló gorko, imeli so koncem meseca julija po nekaterih krajih tak mraz, kakor po zimi. V dolini ob reki Tisi je neko noč celó snežilo, tako da je bil zjutraj ves kraj s snegom pobeljen.

— (Trojčke porodila.) V Budimpešti porodila je te dni žena nekega hišnika trojčeke. Prvi otrok, in

---

maščevala!“ — „Jacques!“ jezi se brdki starec, ponosno se vzravnavši. „To je preveč, to je preveč! . . . Ti si s svojo hčerjo manj usmiljenja imel, kakor s psom; zapodil si jo, proklel in sedaj jo še zmirjaš! . . . Vedel sem, da si nagle jeze, silen, dražljiv do norosti, do besnosti, pa ti si celó vse to do brutalitete. . . . Navzlic svoji udanosti in naklonenosti do tebe imam danes vzrok, sovražiti te! . . .“

Plamen v očesu Mellierovem umrje nagloma po teh Rouvenatovih besedah.

Takrat ga je bil Rouvenat užugal! Posestnik spusti glavo méd svoje roke! . . .

9.

Rouvenat zapusti izbo in stopi doli v veliko vežo.

Skoro istočasno odpró se vrata te iste in volčji ubijalec vstopi.

Dobri mož je bil videti ves vpehan.

„Dober dan, gospod Pierre“, reče odkrivši se, „kako se kaj imate danes?“ — „Prav dobro, prijatelj Jean Renaud, prav dobro; tako mi je, kakor sploh more biti človeku, ki se pripravlja na lep solnčni dan za košnjo.“ — „Pa gorko bode, gospod Pierre.“ — „In kaj vas prinaša uže tako zgodaj sim, Jean Renaud?“ — „Bil sem uže v Frémicourtu, kjer sim imel nekaj naročiti, i na povratku sem jo udaril čez pristavo, ker sem uže tako vajen.“ — „To je lepo od vas, ljubi Renaud, da ne pozabite svojih prijateljev!“ — „Če imam sploh kak pogrešek, gospod Pierre, izvestno nisem nehvaležen.“ — „To je res. Hočete-li piti kapljo vina?“ — „Ne, hvala; prezgodaj je še. Raji nič.“ — „Kaj dobrega se sliši v Frémicourtu?“ — „Nič, prav nič, gospod Pierre, nasprotno.“

Rouvenat ni mogel trepeta zakriti.

„Kako nasprotno? Kaj-li hočete s tem reči?“ dé, hoteč se delati, kakor da se čudi. — „Vi torej še ne veste?“ — „Kaj pa?“ — „Soseska je jako razdražena.“ — „Kaj-li se je zgodilo?“ — „O, velika nesreča!“ — „Je-li kaj pogorelo?“ — „O, še nekaj strašnišega.“ — „Vi me plašite, Jean Renaud.“ — „Nekaj strašnega je, gospod Pierre.“ — „Pa kaj se je prav za prav zgodilo?“ — „Zlodejstvo, gospod Pierre.“ — „Zlodejstvo?“ — „Grdo zlodejstvo! Po noči se je zgodilo.“ — „V Frémicourtu?“ — „Ne, na deželni cesti, četrt ure od tukaj, pred kamnatim mostom.“ — „Strašno!“ — „Grozno, gospod Pierre! Ubog mlad človek je ubit.“ — „Moj Bog, moj Bog,“ reče Rouvenat ganljivo. „To je v prvo, kar se godi v naši pošteni dolini.“ — „Tako je. Pa to je toliko hujše.“ — „Gotovo poznajo uže morilca?“ — „Ne. Mislim celo, da ga ne iztaknejo.“ — „Policija ima dobre oči, Jean Renaud, in ona zna iskati.“

Volčji ubijalec zmaje z glavo.

„Takrat ne najde nič“, zamrmrá.

Rouvenat se približa Jean Renaudu in zdelo se je, da mu njegov vprašajoč pogled hoče brati v duši.

Pa obraz Jean Renaudov bil je pokrit kakor z masko.

„Za istino“, nadaljuje Renaud hladno, „ne govorimo več dalje o tem. Mladega človeka so v prešli noči ubili: to je resnica. Zakaj? Kdo ga je? Za to se ne brigajmo. Žrtve pač ne moremo zopet poklicati v življenje, ni-li res?“ — „Žalibog ne“, zavrne Rouvenat z bolestnim izrazom, ki ni utekel volčjemu ubijalcu.

„Kako je kaj gospodu Mellieru?“ povpraša. — „Prav dobro, Jean Renaud.“ — „Je-li uže na travniku?“ — „Ne. Gori je v sobi, imajoč opravilo z računi. Je-li mu imate kaj povedati? Grem, da ga . . .“ — „Ne, gospod Pierre, ne nadlegujte ga. In gospica Lucila?“ — „Tudi njej je dobro, prav dobro.“ — „Izvestno je uže vstala in kmalu doli pride, kaj ne? Hočem jo počakati trenotek.“

sicer deček, prišel je ob četrt na tri po noči na svet. Drugi otrok, in sicer deklica, zagledala je opoludne luč sveta, a zvečer ob šesti uri sledil je še eden deček. Vsi trije otroci so popolnoma zdravi, tudi mati počuti se še dovelj dobro. Presrečni oče obrnil se je brzojavno do cesarja s prošnjo, da prevzame mesto botra pri krstu.

— (Mučenje misijonarjev.) V časopisu „Kath. Missionen“ poroča škof Puginier iz Tonkina o umoru nekega ondotnega duhovnika. Mučenca zakopali so živega, in sicer tako, da so ga na glavo v jamo postavili, potem pa zasuli. Od kolen naprej molele so noge iz groba in na nje je bil privezan napis v kitajskem jeziku: „Takó naj se zgodi vsacemu duhovnu krive vere.“ Dalje se bere v dotičnem pismu, da so tudi v Laosu umorili več katoliških duhovnikov.

Domače stvari.

„Národni Dom“.

Od krajcarske podružnice „Národnega Doma“ došel nam je naslednji dopis:

Premožni Slovenci! Kakor smo uže poročali, je zanimanje med občinstvom jako živahno in knjižice za nabiranje doneskov za „Národni Dom“ se pridno razpošiljajo. Oglasilo se je mnogo poverjenikov, kateri nas podpirajo pri tem podjetju ter nabirajo male krajcarske doneske pri svojih znancih in prijateljih. Res je, da se po tej poti veliko nabira, in v teku nekaj let dobimo potrebno svoto za zgradbo „Národnega Doma“. Tako so ravnali vsi narodi, kateri so s svojimi močmi hoteli doseči kak naroden namen. Toda povsod se je tudi čulo o večih svotah, katere so národni voditelji, veljavni in premožni narodnjaki prostovoljno položili na oltar domovine. Zakaj bi se tudi pri nas to ne moglo zgoditi. Sicer ni toliko kapitala v narodnih rokah, da bi, kakor naši bratje Čehi in Hrvatje, po tisočakih nabirali, vender lahko z manjšimi svotami pričnemo. Recimo, da je 1000 premožnih rodoljubov na Slovenskem. Od teh si gotovo sleherni zamore kupiti celo knjižico z 1krajcarskimi doneski, oziroma plačal bi za eno leto 12 gld. Svota bi znašala na leto 12 000 gld., katera bi se po tej poti nabrala, in prepričani smo, da bi nihče od vseh teh 1000 premožnih rodoljubov ne občutil zaradi tega kakega pomanjkanja. Ko se je sprožila misel „Národnega Doma“ v Ljubljani, oglasilo se je mnogo rodoljubov, kateri so prostovoljno donašali po 5 gld., po 3 gld. na mesec. Zaspala je pa ta lepa ideja in preteklo je uže leto dni, ko so ti doneski izostali. Zakaj? Gotovo ne, ker niso dotični mogli vplačevati, nego zaradi mlačnosti do tega národnega podjetja.

Toda vse se še lahko popravi, poravna. Pot, po kateri odpade vsako poverjeništvo, vsako posamezno mesečno nabiranje, ter ob jednem sigurna kontrola je ta, da se dotični rodoljubi blagovolijo oglasiti potom dopisnic, da želé eno celo knjižico s krajcarskimi doneski, oziroma, da plačajo 1 gld. na mesec. Pošlje se jim potem knjižica, za katero se plača na enkrat 12 gld za celo leto, gotovo za premožne rodoljube ne preveč. Kdor pa hoče kaj več žrtvovati, slobodno mu, ter se bo zahvalno vsprejelo. Tedaj premožni rodoljubi, žrtvujte 12 gld. na leto, saj pridejo komaj 3 kr. na dan, in pripomogli bodete k našemu narodnemu podjetju, k „Narodnemu Domu“ z izdatno svoto. Prosimo Vas, oglašajte se kmalu pri podpisani podružnici, kajti „bis dat, qui cito dat“.

Krajcarska podružnica „Narodnega Doma“
(dr. Jos. Staré) v Ljubljani.

— (Nj. c. kr visokost cesaričina Stefanija) pride, kakor se poroča z Dunaja, dné 24. t m. na grad Miramare, kjer ostane do 20. septembra.

— (Umrl) je včeraj zjutraj vodja tukajšnjih pomožnih uradov pri finančnem ravnateljstvu, g. Fran Milavec.

— (O Hengthalerjevem samomoru) se iz verodostojnega vira poroča: Mestni blagajnik Hengthaler bil je zaradi precej hude bolezni uže jeden mesec na dopustu. Za njegove odsotnosti se je neka stranka (g. Andretto) od strani mestne blagajnice opomnila na plačilo nekega dolga, katero ni bilo še poravnano v mestne blagajnice knjigah. Dotična stranka prišla je v urad ter pokazala po Hengthalerji podpisano pobotnico o plačanih 50 gl. Namestnik Hengthalerjev pri blagajnici pisal je na to Hengthalerju, naj pojasni to zadevo. Hengthaler je odgovoril, da je oni dan, ko se je ta dolg plačal, imel v blagajnici 50 gld. preveč, a se ni mogel spomniti, od kod jih je dobil. Pismu je priložil 50 goldinarjev ter prosil, naj se izročé mestni blagajnici. Vsled tega primerljaja je blagajnica dobila naročilo, naj takoj izterja vse zaostanke, ki se pri njej nahajejo propisani. Ob jednem se je jelo preiskavati vse blagajnikovo poslovanje in pri tem preiskovanji so se v blagajnikovih zapisnikih iz let 1879, 1880 in 1881 našle nekatere nepravilnosti. V soboto 8. dan t. m se je Hengthaler vrnil z dopusta v Ljubljano, da bi zopet prevzel svojo službo. Ob 6. uri zv. je imela vršiti se izročitev. Župan je Hengthalerja opozoril na gori omenjene nepravilnosti in ga pozval, naj jih pojasni. Pregledovali so se razni dnevniki in primerjali s knjigami, a nekaterih vsot, ki jih je Hengthaler prejel, ni bilo nikjer najti upisanih. Vsled tega je župan ukazal, da je stvar preiskavati še dalje, Hengthalerju pa je naznanil, da mu blagajničnih ključev ne more pustiti, dokler reč ni dognana. Koj potem je Hengthaler prišel v županovo pisarno, je pred njim padel na koleni, prosil milosti in sam od sebe obstal, da si je prilastil tiste zneske, ki so se pogrešali v blagajničnih knjigah in skupaj iznašali 221 gld. Župan je pozval torej Hengthalerja, naj pokrije primanjkljaj, potem pa naj vloži takoj prošnjo za umirovljenje. Hengthaler je obljubil, da to stori, in v nedeljo zjutraj prinesel je v urad poneverjenih 221 gld. ter na ta opomin izročil tudi še nekaj realčnemu šolskemu zakladu pripadajočega denarja, katerega je slednji čas hranil. Dalnje preiskavanje ni še nič pokazalo, da bi kaj manjkalo v blagajnici. Vse mestne blagajnice in zakladi našli so se pri pregledovanji, katero se je vršilo takoj v ponedeljek po Hengthalerjevem samomoru, v popolnem redu.

— (Bohinjska Bistrica) praznovala bode prihodnjo soboto, 15. t. m, slovesno blagoslovljenje nove cerkve.

— (Čebelni somenj.) K čebelnemu somenju na Igu pripeljalo se je letos okolo 1000 panjev. Kupcev ni bilo mnogo, zaradi tega so bile tudi cene nizke. Jedna tretjina panjev se je spečalo par po 2 gold. 50 kr. do 4 gold. 50 kr. Dve tretjini panjev pa sta ostali nerazprodani.

— (Odsek „Primorsko“) avstrijskega planinskega društva priredi dné 23. t. m. slavnost v jami pri Škocijanu.

— (Duhovenske spremembe v krški škofiji.) Gosp. Josip Kubica, kaplan v Kotarčah, premeščen je v Šmarije; g. J. Markovič pa od svete Heme kot kaplan v Kotarče. Umrla sta gospoda Josip Valjavec, župnik v Nemškem Grebenji, in Josip Käfer, župnik v Motnici.

— (Strela udarila.) Iz Radovljice se nam poroča: Dne 8. t. m. ob 2. uri po noči udarila je strela v hlev Josipa Dolžana na Dobrem Polji; hlev se je naglo užgal, ogenj se je potem razširil na hišno poslopje ter je upepelil. Zgorelo je tudi 36 mernikov žita in 4 prašici. Škoda znaša 2000 gld. Pogorelec je bil zavarovan za 1000 gld.

— (Spak.) V vasi na kranjsko-hrvatski meji porodila je kmetica dete, katero je grozno spačeno. Glava, vrat, oči, ušesa in usta otrokova so bila popolnoma razvita, a jezik je manjkal. Hrbet in ramena so bila tudi razvita, a roke so bile samo do komolca doraščene, nadaljevanje je manjkalo. Mestu rok bili so na komolci le kladivu podobne kepe mesa, katere je mogel otrok gibati. Razen tega ni imel otrok na levi nogi od gležnja dalje nič noge; na desni nogi pa so mu manjkali trije prsti. Spačeno to dete živelo je dva dneva.

Narodno-gospodarstvene stvari.

Šolski vrt.

(Konec.)

Sedaj se podamo k zelenjadnemu vrtu, kjer najdemo krepko humozno zemljo, ki zamore nastati le pri vstrajnem in popolnem obdelovanji zemlje. Zelenjada je vsa lepo razvita. Razjasnila, ki nam jih dá prijazni spremljevalec, so tako zanimiva, da jih tukaj ponovimo. Zelenjadni vrt je bil prvi del šolskega vrta, on je toraj njegova podlaga. Zemlja sama na sebi ni bila slaba, za pridelovanje zelenjave pa vender ne zadostna. To je vaški župan tudi sprevidel ter je napravil „biro za gnoj“, ki je bila tako obilna, da je bilo mogoče dobro gnojiti, zraven pa še nekaj gnoja shraniti. Kmetje so rekli, da hočejo v jeseni še nekaj gnoja dati. Pa na svežem gnoji ne stori vsaka zelenjad dobro. Še le, ko se je v jeseni zemlja dobro prekopala, ko jo je mraz prešinil, ko je zemlja temneja postala in dobila še nekaj gnoja zastonj, potem je bilo še le mogoče, zelenjado pridelavati. Kolikor je bilo mogoče semena pridelati, razdelilo se je vse med otroke, ki so ga nesli svojim materam, katere so to ali ono po šolskem vrtu posnele. Učitelj je marsikaj učinil. Na vogle zelenjadnega vrta vsadil je pritlično drevje, ki je čez malo časa obilo rodilo največi in najlepši sad. Županu je to dopadlo in hotel je tudi on imeti tako drevje. Zarad tega posvetuje se pri učitelju, ta mu pa pové, da je uže dalje časa njegova želja, imeti kak prostorček, na katerem bi ne izgojeval le pritličnega drevja, ampak tudi visokodebelnato. Potem dobil bi gospod župan lepo drevje brezplačno. Čez dobrega četrt leta dal se je učitelju tikoma njegovega zelenjadnega vrta lep kos zemlje; no, sedaj se je naredil glavni pot in njemu na levo drevesnica.

Čez nekaj let prišlo je še boljše. Ko je stara šola premajhna postala ter gosposka silila občino k zidanju novega poslopja, rekel je učitelj, da bi bilo zeló želeti, šolo tikoma šolskega vrta zidati. Precej za vrtom so dobra tla, vodnjak bi se dal tam prav lahko izkopati itd. Občina, katera je vsled učiteljevega delovanja sprevidela, da ima učitelj nekaj „v glavi“, ubogala ga je in tako je prišla šola v tesno zvezo z vrtom. V senci poslopja naredil se je telovadni prostor in ostali

---

— „Je-li želite z njo govoriti?“ — „Da, imam jej nekaj sporočiti o Genevièvi.“ — „To je pa nagajivo,“ dé Rouvenat. — „Kako?“ — „Prihajate malo prepozno.“ — „Bal sem se, da pridem prezgodaj, gospod Pierre. Vem, da gospica Lucila — ne da bi jej hotel kaj očitati! — ne vstaja ravno prva na pristavi.“ — „Danes je izjemoma prva vstala, da se je pripravila na pot; kajti uže pred dnevom je odpotovala.“

Jean Renaud jako iznenadjeno pogleda.

„Govoril sem vender včeraj zvečer z gospico Lucilo, in nič mi ni o tem omenila.“ — „Ker še sama o tem nič ni vedela. Pismo, ki jo je prisililo, da odpotuje, došlo jej je še-le kasno z večera.“

Jean Renaud pomečka klobuk med rokami ter vidi se ves pobit.

„In ... in ali dolgo izostane?“ povpraša. — „Osem do štirinajst dnij.“ — „Ona je tedaj jako daleč odpotovala?“ — „V Champagne. Neka njena prijateljica iz odgojilnice je močno zbolela ter poklicala Lucilo k sebi. Vi umete, Jean Renaud, umirajoči prijateljici ne more se ničesar odreči. Mellier je sicer ugovarjal, a na zadnje se je vender udal in gospica je odpotovala.“ — „O da bi bil to vedel, o da bi bil to vedel!“ zamrmrá Jean Renaud. — „Nu, kaj potem?“ — „Prišel bi bil uže pred eno uro sim, lahko bi bil to storil.“ — „Takrat je bila še doma in lehko bi jo bili videli.“ — „Toda sedaj ...“ — „Vaši ženi bode to pač neljubo, ne-li?“ — „To pač to. Kdo bi bil pa slutil ... Ne, jaz nisem kriv!“ — „Bilo je tedaj nekaj prav važnega?“ — „Zdi se tako.“ — „Vender, ljubi moj Jean Renaud, odloženo ni še zamujeno, in kader se povrne gospica ...“ — „Prav imate, gospod Pierre, takrat bode še čas. Vender stvar je nepovoljna. So dnevi, ko komu prav nič ne gre po sreči. Grem. Na svidenje, gospod Pierre! Srčen pozdrav gospodu Mellieru.“ — „Hočem mu ga izročiti; da se vidiva, Jean Renaud.“ — „Ah!“ dé naenkrat volčji ubijalec. „Kje-li imam glavo? Zdaj bi bil skoro pozabil svojo puško.“ — „Kaj?“ povpraša Rouvenat stresši se. — „Ko sem včeraj v Terroise odhajal, pustil sem tukaj svojo puško, ker bi mi bila le v nadlego.“

Rekši to, približa se kominu, na čegar plašči je viselo orodje; snemši puško, vrže nje jermen čez svojo desno ramo.

Rouvenatu se je hotela ustaviti kri, mrzel pôt oblije mu čelo.

(Dalje prihodnjič.)

nakupljeni prostor se je pa zasadil v obliki parka. Učitelj napravljal je izlete v sosedni gozd, fantje pa z njim; tukaj je bila smréka, ki mu je dopadla, tam borovec, tam brinjev grm, tisa in mecesen, in kmalu imel je lepo zbirko drevja, ko jo je v svoj park presadil. Vsako drevo je dobilo tablico s svojim imenom.

Med tem, ko nam je gospod učitelj te lepe reči razkazoval, odpró se šolska vrata in vun stopajo učenci, spremljevani po mlajšem učitelji. Nekaj učencev gré mirno proč, drugi hitijo pa po orodje. Nekaj jih uže natanko vé, kaj imajo storiti, druge pa učitelj še le poučuje. Predno se naš spremljevalec k nam nazaj vrne, kajti tudi on je v nekem učence poučeval, gledali smo tiho lepo vedenje učencev. Pri tem nas je iznenadilo delovanje otrok tikoma zrelega sadja, ne da bi kedo kaj odtrgal. Mi vprašamo gospoda učitelja: Ali otroci ne trgajo sadja? Uže dolgo ne, pravi g. učitelj, vsi vrtni pridelki so otrokom skoro sveti in gotovo je šolski vrt dobro izgojevalno sredstvo, otroke odvaditi nepotrebnega poželjenja.

Za nasadom, obstoječim iz visokega lepotičnega grmovja, je prostor za pridelovanje in obdelovanje komposta. Vse, kar se na vrtu najde in kar se ne dá več porabiti, se semkaj zmeče ter, če je mogoče, še primeša gnoja, cestnega blata in gnojnica iz stranišča. Kompost napravljati naučili so se srenjčani še le od učitelja.

Sedaj stopimo bliže na zaledinjeni prostor, kjer najdemo v majhnih lešicah rasteče razne rastline: Gospodarske, strupene in zdravilne rastline.

Vidite gospôda, pravi gospod učitelj, to je moj ponižni botanični vrt; na tem dobim za nazorni pouk potrebnih rastlin, kolikor jih ne dobim na drugih delih tega vrta. Ta prostor imajo pa otroci še posebno radi in to zaradi veliko lepih cvetic, veči učenci pa pridno prebirajo tablice z imenom rastline ter se tako najbolje poučujejo v rastlinstvu.

Ko smo pri odhodu hoteli izraziti gosp. učitelju naše priznanje, zavrnil nas je rekoč: Ako tam v senci, obdan od svoje obitelji, sedim ter vidim pred seboj ta vrt in mi občutki rekó, da se imam le sebi zahvaliti za vse to, kar tú vidim, potem bi z nikomur na svetu ne menjal, in bi nikdar mesta mojega delovanja, to je šole in vrta, ne zapustil. V težavah in obilem delu pretekla so prva leta, da, celó denarne žrtve moral sem trpeti, pa z veseljem sem vse to storil Marsikako zasmehovanje me je žalilo pri tem ali onem delu in le pregovor: „Vstrajnost pelje do cilja“ me je tolažil. Veliko mi je bilo včasih pretrpeti od občanov, pa ko sem gojil moje rastline, ako sem opazoval njih razvitek, ako me je iznenadilo kako lepo cvetje ali sad, če sem videl, da je ljubezen do vrta in do narave tudi prešinila učence, potem povrnila se mi je vedno vnovič delalna moč in onemogli roki dvignili ste se vnovič k delu.

Šolski vrt ne more vzrasti čez noč iz zemlje; treba je leta in leta, ako se hoče kaj poštenega narediti in vender se nikdar ne izgotovi, ker vedno se človek še kaj boljšega, novega nauči.“

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Veliki Varadin, 12. avgusta. Škof Lipovnicky je umrl.

Berolin, 12. avgusta. Danes zjutraj pripeljal se je sim Kálnoky; ob 8. uri je zopet odpotoval dalje v Varzin.

London, 12. avgusta. Parlament zaključil bode v petek ali soboto zasedanje.

London, 12. avgusta. Britske čete v Indiji pomnožile se bodo za kakih 6000 mož.

Solnograd, 11. avgusta. Cesar Viljem, kateri je po tritedenskem bavljenji v gostinskih toplicah zapustil jih popolnoma okrepčan danes ob $1^3/_4$. uri, došel je sim ob 5. uri. Na kolodvoru pozdravili so ga dostojanstveniki. Nadvojvoda Ljudovik Viktor pozdravil je visokega gosta v hôtelu. Obilica zbranega ljudstva je simpatično pozdravljala cesarja. Ob 6. uri dvorni obed.

Pariz, 11. avgusta. Nadškof v Sevilli je za kolero umrl. — Depeša škofa v Conchinchini poroča, da so domačini pobili nad 10 000 kristijanov.

London, 11. avgusta. V górenji zbornici naznanil je prvi lord državnega zaklada, Joldesleigh, da se je ustanovila komisija, katera se ima baviti z vprašanjem glede pešanja trgovine; izrekal je obžalovanje, da so Göschen in drugi liberalni državniki odrekli svoje sodelovanje.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 12. avgusta.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	82·80
» » » » srebru	83·40
Zlata renta	109·20
5% avstr. renta	99·70
Delnice národne banke	877·—
Kreditne delnice	284·20
London 10 lir sterling	125·15
20 frankovec	9·92[5]
Cekini c. kr.	5·93
100 drž. mark	61·35

Tujci.

Dné 10. avgusta.

Pri **Malliči**: Friedrich in Homistirker, potovalca, z Dunaja. — Schlemitz, davkarski nadzornik, iz Bihača. — Martinelli, užitn. blagajnik, z rodbino, iz Trsta.

Pri **Slonu**: Schweinfurth iz Kahire. — Turba, knjigotržec; Tirmann, inžener, in Schmidtbauer, potov., z Dunaja. — Urbas, c. kr. svètnik dež. nadsodnije, z rodbino, iz Gradca. — Massopust in Sucker iz Trsta. — Lakony iz Gorice. — Dr. vitez Jilek s soprogo iz Pulja. — Fischer, trgovec, iz Kaniže. — Pognici iz Vidma.

Pri **Tavčarji**: Kallina, trgovec, iz Prage. — Nussa, lesotržec, s sinom, iz Gorice. — Šket, župnik, iz Žilje. — Aussetz, c. kr. poštar, z Krške. — Dr. Russ, c. kr. vladni tajnik, iz Kamenika.

Pri **Bavarskem dvoru**: Cvetnič, c. kr. poštni svètnik, z Dunaja. — Kotalek, c. kr. stavbeni svètnik, iz Trsta. — pl. Gyurkovich, c. kr. ulanski stražmešter, iz Celovca. — Sušnik, c. kr. stotnik-avditor, z Gorenjske.

Pri **Južnem kolodvoru**: Kroval, kapelnik, iz Trsta. — Kolar Marija in Urša in Čehovin Marija, služkinja, iz Senožeč. — Doktarič, zlatar, in Digl iz Ljubljane.

Umrli so:

Dné 10. avgusta. Josip Šarc, sin hiš. posestnika, 5 mes., Kolezijske ulice št. 6, driska. — Fran Paiser, delavec, 19 l., Kolezijske ulice št. 4, tuberkuloza.

Dné 11. avgusta. Fran Millautz, c. kr. vodja pomožnih uradov, 70 l., Salendrove ulice št. 6, mrtvoud.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
11. avg.	7. zjutraj	737·06	15·0	bzv.	megla	0·0
	2. pop.	735·48	24·4	sv. sl.	jasno	
	9. zvečer	735·10	19·4	bzv.	»	

Vožni red Rudolfove železnice,

veljaven od 1. junija 1885.

Ljubljana-Terbiž.

Postaje		Osobni vlaki 1. 2. 3. razred po noči	1. 2. 3. razred zjutraj	1. 2. 3. razred dopolud.	1. 2. 3. razred zvečer
Ljubljana, juž. želez.	odh.	12.15	6.40	11.40	6.35
Ljubljana, Rud. želez.	„	12.19	6.44	11.45	6.39
Vižmarje	„	12.29	6.53	11.55	6.48
Medvode	„	12.41	7.04	12.07	6.59
Loka	„	12.56	7.17	12.21	7.12
Kranj	„	1.12	7.31	12.38	7.26
Podnart-Kropa	„	1.30	7.48	12.56	7.43
				popol.	
Radovljica (m. p.)	„	1.49	8.05	1.14	8.—
Lesce-Bled	„	1.55	8.12	1.24	8.08
		zjutraj			
Javornik	„	2.16	8.29	1.46	8.25
Jesenice	„	2.27	8.39	1.57	8.33
Dovje	„	2.47	8.56	2.18	8.49
Kranjska Gora	„	3.16	9.21	2.48	9.11
Rateče-Bela Peč	„	3.31	9.37	3.03	9.24
Terbiž	prih.	3.48	9.55	3.20	9.38

Terbiž-Ljubljana.

		po noči	zjutraj	popol.	zvečer
Terbiž	odh.	12.36	7.28	1.10	6.20
Rateče-Bela Peč	„	1.01	7.44	1.30	6.39
Kranjska Gora	„	1.22	7.57	1.46	6.53
Dovje	„	1.55	8.22	2.19	7.19
Jesenice	„	2.23	8.41	2.43	7.41
		zjutraj			
Javornik	„	2.30	8.47	2.50	7.48
Lesce-Bled	„	2.56	9.06	3.15	8.13
Radovljica (m. p.)	„	3.03	9.12	3.22	8.21
Podnart-Kropa	„	3.27	9.29	3.44	8.44
Kranj	„	3.47	9.45	4.02	9.03
Loka	„	4.06	9.59	4.20	9.20
			dopol.		
Medvode	„	4.21	10.12	4.34	9.34
Vižmarje	„	4.34	10.23	4.46	9.46
Ljubljana, Rud. žel	prih.	4.44	10.31	4.55	9.55
Ljubljana, juž. žel.	„	4.50	10.35	5.—	10.—

Lekarna Trnkoczy

zraven rotovža v Ljubljani

prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo; dalje

salicilno ustno vodo,

aromatična, vpljiva **oživljajoče, zapreči pokončanje** zob in odpravi **slab duh** iz ust. 1 velika steklenica 50 kr., (115) 5

salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpljiva **zeló oživljajoče** in napravi zobe **blesteče bele,** à 30 kr.

V založništvu našem izišla je na svitlo knjiga:

V Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik

učitelj.

12 pôl v 8°. Mehko vezana stane 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica v Ljubljani.

Dr. Hirsch

dobro znani specijalni zdravnik za **sifilitiko** in **kožne bolezni,** ozdravlja po dolgoletnih izkušnjah v nebrojnih slučajih po sijajno skušenem in gotovo učinkujočem navódu (58) 20

sifilitiko in kožne bolezni

(tudi zastarele), **ulesa, bolezni sočila in v mehurji, polucije, možko slabost, ženski tok,** v najkrajši dôbi radikalno brez vseh zlih nasledkov in brez oviranja v službovanji. Naslov:

Dunaj, mesto, Kärntnerstrasse 5

(prej mnoga leta v Mariahilferstrasse), zdravi od 9. do 4. ure popóludne, a tudi **pismeno** in (pod molčečnostjo) pošilja zdravila. Honorar primeren.

Zavratnikov

vsake fasone, barve in kakovosti; kakor znano, je

največja zaloga in najceneje nakupovanje

pri (59) 13

J. C. Hamann-u

Mestni trg.

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1 : 75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, prilepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova

knjigarna v Ljubljani.

Odgovorni urednik J. Naglič.

Tiskata in zalágata Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.